

Velká sexuální bolševická revoluce. Poučíme se z krizového vývoje? (2. část)

Martin R. Čejka

22. apríla 2024 **✚ História**

predchádzajúca časť:

Velká sexuální bolševická revoluce. Poučíme se z krizového vývoje? (1. část)

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Prostopášnosti v zemi Sovětů

Teorie teorií, ale sexuálně revoluční snění bylo třeba vtělit do života celé společnosti, nikoliv pouze promiskuitních „osamělých vlků“. Tohoto smělého úkolu se ujali soudruzi v Sovětském svazu po říjnovém, respektive listopadovém vítězství.

Samozřejmě, vše probíhalo pod hesly údajného osvobození žen. Vladimír Iljič Uljanov vulgo Lenin u příležitosti Mezinárodního dne (pracujících) žen v roce 1920 prorokoval: „Zapojit ženu do společné výroby, vytrhnout ji z „domácího otroctví“, vysvobodit ji z otupující a ponižující závislosti neustálé a výhradní starosti o kuchyň a děti, toť náš hlavní úkol! Jedná se o dlouhodobý boj, který vyžaduje zcela zásadní přeměnu jak techniky, tak i obyčejů.“

Ale nešlo pouze o vymanění něžného pohlaví z potupných okovů sporáku a pokakaných plenek, nýbrž přímo zboření pověstného „rodinného krbu“. Permanentní revolucionář Lev Davidovič Bronštejn alias Trocký ve své *Zrazené revoluci*, kterou sepsal až po svém útěku z „ráje“, vysvětloval cíl revoluce: „Místo rodiny jakožto uzavřeného malého hospodářství měl podle záměrů nahradit komplexní systém sociální péče a služeb: porodní sály, jesle, školky, školy, jídelny, prádelny, zdravotní střediska, nemocnice, ozdravovny, sportovní kluby, biografy, divadla atp.“

Po výstřelu z Aurory se protrhla erotická stavidla naplno. Na místní úrovni se začaly objevovat dekrety o „znárodnění žen“. Historici se dodnes přou, nakolik se jednalo o oficiální nařízení, případně díla vtipálků, či

zvrhlíků, kteří chtěli vzniklou politickou situaci využít k ukojení svého nízkého chtíce, nebo nepřátel revoluce toužících dějinný zryv „lidu“ kompromitovat. Ovšem duch doby a místa byl takový, že nic nebylo nemožné, a mnozí je brali vážně. Uvedme jen několik příkladů dobových zpráv.

Ve Vladiměři prý bylo přijato nařízení, že se ženy po dosažení věku osmnácti let stávají majetkem státu a mají se registrovat na Úřadu volné lásky, aby jim byl každý měsíc přidělen soudruh-manžel. Navíc děti, které by vzešly z takového vztahu, propadají republice. V Saratově měly být znárodněny ženy ve věku od sedmnácti do třiatvaceti let a přerozděleny mezi muže, za což jim bude vyplácen měsíční příspěvek ve výši kolem dvou set rublů. V Jekatěrinodaru (dříve a později Krasnodaru) zas údajně bolševické úřady vydávaly zaslouženým soudruhům povolení na „socializaci“ panen. Dochovalo se dokonce znění jednoho z nich:

„Soudruh Karsev má po předložení tohoto dokladu právo socializovat v městě Jekatěrinodaru deset panen ve věku od šestnácti do dvaceti let, které soudruh Krasev určí. Podepsán glavkom (vrchní komisař) Ivašev.“

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Na celostátní úrovni sice žádné podobné nařízení nebylo přijato, to ovšem neznamená, že by se stranické vedení vzdalo boje za sexuální osvobození. Už v prosinci 1917 vstoupily v platnost dekrety „O zneplatnění manželství“ a „O občanském manželství, dětech a registraci manželství“. O rok později byl přijat rodinný kodex. Tyto kroky v podstatě srovnávaly manželství a volné svazky a učinily z rozvodu pouhou formalitu. Rozvodu bylo dokonce možné dosáhnout jen korespondenční cestou, a to bez vědomí druhé strany.

Stranický deník *Pravda* tehdy poukazoval na výhody nových zákonů: „Rozvod stojí toliko tři ruble. Už není zapotřebí žádných formalit, dokladů, výzev, dokonce ani předchozího oznámení tomu, s nímž se chceme nechat rozvést. Bývá těžší předplatit si nějaké noviny... Za tři ruble, proč se nepobavit!“

Překážkou plného „osvobození“ však byly děti. Ačkoliv se měla společnost (či snad přesněji stát) zhostit mateřské péče a zprostit ženy, slovy V. I. Lenina, „domácího otroctví“, tak stále hrozilo, že porevoluční zábava skončí nechtěným těhotenstvím. Proto Lidový komisariát zdraví a Lidový komisariát spravedlnosti vydaly v 18. listopadu 1920 dekret „O umělém přerušení těhotenství“. Podle dochovaných záznamů bylo v té době jen v jedné moskevské nemocnici zabito až padesát tisíc nenarozených osob ročně.

Ovšem ne všechny životy byly „přerušeny“ ještě v lůnech matek, vyvíjely se, byly porozeny a dále rostly. A jelikož se rodiče měli věnovat budování nového lepšího světa a ve volném čase sami sobě, přičemž sovětský pečovatelský systém vypadal lépe na papíře než ve skutečnosti, stoupl prudce počet tzv. bezprizorných (slovo ruského původu), tedy dětí „bez dohledu“. Podle některých odhadů jich bylo roku 1922 v SSSR až sedm milionů. Takové děti bez rodinného zázemí se kvůli holému přežití uchýlovaly ke kriminalitě, krádežím, prostituci nebo i vraždám. V lepším případě končily v dětských domovech, v horším je sovětské

úřady posílaly do různých převýchovných táborů. Alexandr Solženicyn v *Soustroví Gulag* uvádí, že v jisté době tvořili mladíci mezi šestnáctým až dvacátým čtvrtým rokem čtyřicet osm procent všech vězňů stalinistického režimu.

Že se v podání bolševiků nejednalo jen o jakousi sociální reformu, přiznávala zasloužilá soudružka a propagátorka volné lásky Alexandra Kollontajová, která ve své *Autobiografii sexuálně emancipované komunistky* psala: „Naprosté osvobození pracujících žen a stvoření základů nové sexuální morálky bylo a vždy zůstane nejdůležitějším cílem mého působení a mého života.“ (Mimochodem, kdo by ve zmiňovaném díle hledal nějaké lechtivé či pikantní popisy, bude hořce zklamán. Jedná se povětšinou o vyprahlé líčení ideologické a stranické činnosti.)

V díle *Rodina a komunistický stát* Kollontajová vysvětlovala: „Stát nepotřebuje rodinu, protože nepotřebuje rodinné hospodářství; toto hospodářství odvádělo síly od užitečnější a více produktivní práce. Ani členové rodiny už nepotřebují rodinu, jelikož druhý cíl rodiny, tj. výchova dětí, postupně plní společnost. Místo dřívější rodiny vzniká a šíří se nová forma vztahu mezi mužem a ženou: srdečný a přátelský svazek dvou svobodných, nezávislých, hospodářsky činných a sobě rovných členů komunistického státu.“ V pojednání *Láska a nová morálka* upřesňuje, že „společnost se musí naučit uznávat všechny formy manželského styku, ať už by byly jejich kontury jakkoli neobvyklé“.

Ruská feministka si uvědomovala, že k dosažení kýženého cíle je zapotřebí vymýtit předsudky dob minulých. Ve svém zmíněném životopise přiznává, že „my, starší generace, stále nechápeme, zatímco většina mladých mužů a mladých žen se to dnes učí, že práci a touhu po lásce lze harmonicky skloubit, aby práce zůstávala hlavním cílem našeho bytí. Naším omylem bylo, že jsme stále podléhaly přesvědčení, že jsme v milovaném muži konečně našly toho pravého a jediného, člověka, s nímž, jak jsme věřily, můžeme dosáhnout splynutí duší.“ Takové tmářské představy odvádějí od pokrokové myšlenky, že „láska není hlavním cílem našeho života, jeho středem má být práce“. Sama hrdě vyznávala, že pro ni „láska, manželství, rodina byly druhořadými záležitostmi“.

Ilustračný obrázek, zdroj: picryl.com

Pokroková žena se podle ní nemá spoléhat na jednoho muže, nýbrž, jak napsala v článku „Komunismus a rodina“, „hledat a nacházet oporu v kolektivu a společnosti“. Je třeba, aby se nejen zbavila svého zpátečnického pohledu na muže a rodinu, ale i nemoderního vztahu k dětem: „Pracující žena se musí naučit, aby nerozlišovala mezi mým a tvým; musí mít stále na paměti, že jsou pouze naše děti, děti komunistických sovětských pracujících.“

Nepřekvapí, že Kollontajová byla za svůj zápal odměněna funkcí lidové komisařky pro sociální záležitosti v první Lidové radě komisařů pod vedením V. I. Lenina. Ačkoliv v ní vydržela tři měsíce, stihla mj. vydat nařízení rušící výuku náboženství v dívčích školách, a to ještě před oficiální odlukou církve a státu.

Se jménem Alexandry Kollontajové bývá spojována „teorie sklenice vody“, podle níž mají být sexuální potřeby uspokojovány tak snadno, jako když se hasí žízeň sklenicí vody. Zmíněná soudružka sice podle všeho s touto teorií nepřišla, ale k jejímu rozšíření svými výzvami k volné lásce a nevázanému sexu přispěla. O „sklenici vody“ se vedly polemiky v tisku a samozřejmě vášnivě diskutovalo na schůzích Komsomolu. Pro samotného Lenina, který jinak nebyl žádný puritán, už to bylo ovšem poněkud přehnané, přinejmenším ze společenského hlediska. Mezinárodní feministka Klára Zetkinová ve svých *Vzpomínkách na Lenina* zachytila tehdejší, docela vtipný komentář sovětského vůdce: „Ačkoliv v sobě nemám nic z ponurého askety, tzv. nový sexuální život mladých, a někdy i starých, se mi často zdá jako čistě měšťácký, prodloužením měšťáckých bordelů... Ta teorie sklenice vody vede k šílenství, naprostému šílenství. Má neblahý dopad na mladé chlapce a děvčata. Její stoupenci tvrdí, že je marxistická. Pěkně děkuji za takový marxismus!“ Celou teorii pak označil nejen za „nemarxistickou“, ale přímo „asociální“.

Bylo jasné, že se bezuzdnost části pracujícího lidu začala vymykat a ohrožovat nejzákladnější fungování společnosti, a tak ji bylo nutné regulovat. Libertinské „sklenici vody“ pak zasadil citelnou ránu sovětský psycholog Aron Borisovič Zalkind, který přešel do protiútoků se svými „Dvanácti sexuálními příkázáními revolučního proletariátu“. V nich doporučoval mj. předmanželskou zdrženlivost, monogamii, milostný život založený na vzájemné úctě, odsuzoval promiskuitu a sexuální úchylinky.

(Pokračování)

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/velka-sexualni-bolsevicka-revoluce-poucime-se-z-krizoveho-vyvoje-2-cast/>